

Michael de Villmont

SCEPTRUL CAVALERILOR OSPITALIERI



Roman istoric și de acțiune



Michael Villmont

**Sceptrul cavalerilor
ospitalieri**

Editura Sfântul Ierarh Nicolae
2013

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VILLMONT, MICHAEL

Sceptrul cavalerilor ospitalieri / Michael Villmont. –
Brăila : Editura Sfântul Ierarh Nicolae, 2013
ISBN 978-606-671-251-4

821.135.1-31

Ediția a II-a, revăzută

CUPRINS

Capitolul 1. Domeniul Chamont.....	5
Capitolul 2. Scepstrul.....	37
Capitolul 3. Cavalerul Simon.....	63
Capitolul 4. Cruciada - Plecareea.....	85
Capitolul 5. Cetatea Antiochia.....	117
Capitolul 6. Ierusalim, anul 1099.....	130
Capitolul 7. Ordinul Ospitalier.....	149
Capitolul 8. Cavalerii Ospitalieri, 1099-1112.....	176
Capitolul 9. Roma.....	190
Capitolul 10. Marseille.....	199
Capitolul 11. Raymond de Puy.....	217
Capitolul 12. Chamont.....	240

I. Domeniul Chamont

Cu trei ani în urmă

Balul toamnei a fost organizat în sala de recepții a Complexului expozițional din Nice și la el participau aproape două sute de persoane din lumea notabilă de pe Rivieră. Era un bal de caritate organizat de Asociația caritabilă "Sfântul Ioan" din Marseille, condusă de doctorul Armand de St. Denis-Chamont. Potrivit vechilor tradiții, asociația organiza patru baluri de caritate pe an, în fiecare anotimp câte unul, în Marseille și Nice, prin rotație. Prestigiul balului, câștigat în ani de zile, prin rangul și notorietatea persoanelor participante, programul de o calitate deosebită și sumele ce erau adunate, au depășit de mult regiunea Provence, astfel că erau participanți veniți din Roma, din Paris, dar și din alte mari orașe, așa cum se întâmplase și de această dată.

În sala mare, aranjată și pavoazată cu grijă, chiar cu artă, erau trei rânduri de mese puse în lungime, iar în partea de est a sălii fusese ridicat un podium pentru orchestra Operei, care susținea programul muzical.

În dreapta sălii, era holul mare pentru dans, despărțit de sală prin nenumărate arcade, hol ce a fost proiectat și construit după modelul celui aflat în palatul imperial din Viena, astfel că perechile de dansatori beneficiau de muzica din sală și nu-i deranjau pe cei care stăteau la mese.

Doctorul Armand a venit la bal împreună cu soția Sophie, cu fiica Evelyne și fiul său Phillip, având rezervate locuri, împreună cu ceilalți membri ai asociației și cu invitații de onoare, în partea de lângă orchestră.

Ambii copii l-au urmat pe tatăl lor în profesie, fiind medici. Era o bucurie pentru ei ori de câte ori mergeau la concert, de aceea așteptau și acum cu nerăbdare recitalul la pian susținut de celebrul Mathias Brenuille și cel susținut la vioară de tânăra Yvette Saullieu, din Marseille.

Nu erau singurii care așteptau cele două recitaluri, majoritatea celor prezenți iubeau muzica instrumentală. Și nu

au așteptat în zadar, a fost un adevărat eveniment muzical al anului. Pianistul Mathias Brenuille nu s-a dezmințit, fiind aplaudat minute în șir. Iar tânăra Yvette Saullieu, asistentă la Conservator, a făcut senzație interpretând piese muzicale de Wagner cu un talent ce a surprins pe toți ascultătorii. Frumoasă și modestă, după ce terminase recitalul în ropotele de aplauze ale ascultătorilor, au cuprins-o emoțiile încât nu știa ce să facă, pe unde să plece de pe podium. A fost salvată de dirijor, care a luat-o de braț și a condus-o în spate, spre sala garderobei, unde o așteptau părinții acesteia.

Doctorul Phillip de Chamont a urmărit recitalul cu plăcere încă de la primele acorduri, cunoscând bine opera lui Wagner, mai ales piesele ce aveau ca subiect legendele cavalerismului medieval, ca Parsifal. Era cu adevărat o plăcere să le reasculte. Pe măsură ce violonista interpreta părțile cele mai dificile ale operei muzicale, Phillip devenea tot mai atent, apoi a rămas uimit de interpretarea personală, plină de pasiune, de dramatism. Și-a luat privirea de la interpretă și s-a întors către părinții săi, apoi spre cei din sală. Uimirea se citea în ochii tuturor, iar mama sa, Sophie, a înclinat ușor din cap, semn că interpretarea era magnifică.

Phillip a rămas cu ochii pe violonistă până la terminarea recitalului și s-a ridicat în picioare aplaudând-o, la fel ca și ceilalți ascultători. A văzut că datorită emoției nu știa ce să facă, dar a mai văzut și epuizarea fizică și psihică ce punea stăpânire, încet, pe tânăra violonistă. S-a ridicat de la masă, și-a cerut scuze părinților și a plecat spre sala unde erau dirijorul și tânăra violonistă, în spatele podiumului. A ajuns exact în momentul când aceasta s-a clătinat, apoi a cuprins-o o stare de leșin și s-a prăbușit. A făcut un pas înainte rapid și a reușit să o prindă în brațe, a ridicat-o ușor și a așezat-o într-un fotoliu.

-Sunt medic, le-a spus el părinților tinerei violoniste, cred că trece printr-o stare de epuizare fizică.

-A muncit mult în cursul anului, chiar și pentru acest recital, la care s-au adăugat emoțiile, a spus doamna Saullieu.

-Dacă sunteți de acord, o vom transporta la Spitalul Universitar și-i vom face toate analizele. Ar trebui să rămână în spital până mâine.

-Sper să nu fie ceva grav, a spus domnul Saullieu. Desigur, dacă dumneavoastră considerați că trebuie dusă la spital, vă vom însoți și noi.

-Voi chema o ambulanță, va primi ajutorul de urgență necesar și vom merge împreună la spital. Doar să-mi anunț părinții, s-a scuzat el.

Apropiindu-se de părinții săi, le-a relatat ceea ce se întâmplase și ce decizie luase.

-Foarte bine ai procedat, i-a răspuns doctorul Armand. Mergi la spital?

-Da, m-am gândit că așa este mai bine, să fiu acolo.

-Noi te așteptăm aici. Sper că nu este nimic grav.

Yvette Saullieu și-a revenit înainte de sosirea ambulanței, dar privirea îi era încetșoșată și-și căuta părinții, neștiind ce i se întâmplase.

-Suntem aici, draga mea, i-a spus doamna Saullieu, ținându-i mâna între palmele sale.

-Ce s-a întâmplat? a întrebat ea, cu o voce slabă.

-Ai avut un moment de epuizare, nimic grav. Vom merge la spital pentru niște analize.

-Rămâneți cu mine, da?

-Desigur. Va sta cu tine și domnul doctor, i-a spus mama, indicându-l pe Phillip.

-Sunt doctorul Phillip de Chamont, domnișoară. Voi rămâne cu dumneavoastră cât timp va fi nevoie. Vă felicit pentru extraordinarul dumneavoastră recital. Un recital cu adevărat regal.

Fața tinerei a început să se înroșească ușor. Cuvintele medicului i-au făcut plăcere, iar recunoașterea deschisă de către un străin a talentului ei, i-a dat putere. A încercat să se ridice, dar Phillip s-a opus.

-Așteptați să vină medicul ambulanței, domnișoară, el vă va spune ce să faceți.

Medicul a ajuns în câteva minute și, după îndeplinirea procedurilor, a decis ca tânăra să meargă la spital cu ambulanța, așa cum spusese și Phillip.

-Doamnă, domnule, s-a adresat el familiei Saullieu, dacă doriți, mergeți împreună cu mine la spital.

-Să nu vă deranjăm, a spus domnul Saullieu.

-Nu este nici un deranj, domnule, mă bucur să vă fiu de folos. Mergem cu mașina mea și după ce vedem că totul este în ordine, revenim aici.

În nici cincisprezece minute au ajuns la spitalul Universitar, unde Yvette fusese deja dusă la laboratoare pentru efectuarea analizelor de către colegii lui Phillip. Acesta a luat un halat și a intrat în laboratorul unde tocmai se efectua electrocardiograma. Văzându-l, Yvette i-a zâmbit bucuroasă.

-Ce bine că ați venit, domnule doctor, îmi este teamă de spital. Stați cu mine?

-Bineînțeles, de aceea am venit. Părinții dumneavoastră sunt în sala de așteptare.

După mai bine de jumătate de oră, Yvette și Phillip au revenit în sala de așteptare. Starea ei psihică s-a îmbunătățit mult, simțea doar o oboseală fizică, iar fața îi era încă palidă.

-Vă voi face internarea, domnișoară Saullieu, i-a spus medicul de gardă. Până dimineață sunt gata toate analizele, dar din cele preliminare, se pare că treceți printr-o stare de epuizare cronică. Vom vedea mâine toate datele și ne pronunțăm.

S-a întors către Phillip:

-Rămâi aici în continuare, domnule doctor?

-Da, rămân până va adormi. Mulțumesc pentru ajutor!

-De aceea suntem aici, doctore Phillip, i-a răspuns colegul lui, zâbind trist. Îmi pare rău, dar cred că nu este doar o stare de epuizare. Mă voi pronunța după ce obțin rezultatele analizelor, dar ceva nu este tocmai în ordine.

-Vrei să spui că ar putea fi ceva mai grav?

-Da, dar nu mă pot pronunța. Nu le spune nimic părinților.

-Bine, am înțeles. Mulțumesc.

Părinții lui Yvette îl priveau întrebători pe Phillip.

-Totul este în ordine. Voi rămâne cu domnișoara în salon până va adormi, iar mâine dimineață, la prima oră, voi fi aici. Îmi lăsați un număr de telefon și vă țin la curent, iar acum ar fi bine să vă înapoiați la sala de bal.

-Credeti că putem sta acolo, liniștiți? Nici vorbă.

-Este mai bine pentru dumneavoastră și pentru domnișoara Yvette să mergeți în continuare, la bal. Va adormi liniștită dacă va ști că este totul în ordine cu dumneavoastră. Voi fi eu aici. Este mai bine așa, credeți-mă.

-Atunci, mergem înapoi la complex, a spus domnul Saullieu, întinzându-i o carte de vizită. Vom lua un taximetru. Vă mulțumim, domnule doctor.

-Nu aveți pentru ce, domnule.

Phillip de Chamont s-a îndreptat spre salonul 111, aflat la primul etaj, unde fusese internată Yvette. Urcând scările, a sunat-o pe mama sa și i-a spus că va mai rămâne un timp la spital, dar se va înapoia la ei de îndată ce va fi posibil.

Asistenta era în salon și se ocupa de Yvette.

-Va primi un somnifer, domnule doctor și se va odihni, a spus ea, punând fișa de observații în spațiul destinat acesteia. Abia am avut timp să schimbăm lenjeria, bolnava care a fost aici a plecat de câteva minute, a mai spus ea. Salonul are fereastra spre parc și soare întreaga dimineață.

-Mulțumesc, i-a spus Phillip. Voi pleca mai târziu, dacă apare ceva, te rog să mă suni și pe mine.

-Bineînțeles, domnule doctor.

Yvette era întinsă pe pat, cu o transfuzie la mâna stângă. Îl privea speriată pe Phillip, iar ochii îl priveau rugători.

-Mi-e frică, domnule doctor, a spus ea ceea ce-i mai spusese de câteva ori. Să nu plecați.

Ochii, fața și întreaga ei stare îl înduioșau, mai ales după ceea ce-i spusese colegul lui, medicul de gardă. Era parcă mai frumoasă așa, neajutorată, speriată, și simțea nevoia să o protejeze, să o apere de orice rău ar putea surveni. Dar trebuia să aștepte până dimineață, să vadă și el rezultatele analizelor medicale. I-a luat mâna între palmele sale, iar ea l-a strâns de mână, îngrijorată.

-Nu sunt bolnavă, nu-i așa?

-Nu, domnișoară, doar obosită. Veți fi bine supravegheată aici și totul va fi bine, a spus el cu un zâmbet încrezător.

Somniferul a început să-și facă efectul și Yvette a adormit. Fața i s-a destins, iar respirația era normală, liniștită. Phillip o privea, ținându-i încă mâna. Îi plăcea această tânără, i-a încântat auzul cu vioara ei, iar acum îl încânta cu fața ei frumoasă și nevinovată. Parcă o cunoștea de mult timp, nu de doar câteva ore. S-a ridicat cu greu de lângă ea, punându-i mâna pe pat. Din ușă s-a întors și a privit-o lung. *“Doamne, ai grijă de ea ! Îmi doresc din tot sufletul să nu fie nimic grav.”*

Phillip se simțea puțin obosit. S-a îndreptat spre mașină și mergând încet, s-a înapoiat la complexul expozițional, a trecut prin holul mare printre dansatori și a intrat în sala de bal. Tocmai se terminase strângerea de fonduri, iar invitații, mai relaxați, au ocupat locul de dans. Părinții lui erau în sală și vorbeau cu părinții domnișoarei Yvette.

-Ai noutăți, Phillip? I-a întrebat tatăl său, Armand, când l-a văzut apropiindu-se de ei.

-Nu am noutăți. Domnișoara este internată și acum doarme. I s-a făcut o transfuzie pentru întărirea organismului, iar dimineață, când vor fi gata rezultatele analizelor, voi fi și eu acolo.

-Vă mulțumim, domnule doctor, i-a spus domnul Saullieu. Părinții dumneavoastră au fost atât de amabili și ne-au încurajat. Vom rămâne la hotel și dimineață vom merge și noi la spital.

-Eu voi fi acolo, vă aștept, le-a spus Phillip.

Membrii familiei de Chamont au părăsit sala de bal noaptea târziu și, cu autoturismul condus de Phillip, s-au îndreptat spre cartierul Mont Boron, unde acesta locuia. Ocolind campusul, s-au îndreptat spre bulevardul bine iluminat, ce mergea paralel cu faleză. Erau destul de puține mașini, oricum la sfârșitul lunii septembrie se terminase și sezonul estival.

O mulțime de polițiști erau pe faleză, chiar înainte ca bulevardul să se intersecteze cu șoseaua ce urca spre Mont

Boron. Toate mașinile încetiniseră, iar polițiștii priveau atent pasagerii fiecărei mașini.

-Probleme în Mont Boron, domnule? I-a întrebat Phillip pe unul din polițiști.

Acesta i-a privit suspicios, dar văzând că poartă haine elegante, de seară, a devenit respectuos.

-Nu, domnule. A fost astă seară o răfuială între două bande, cu împușcături, dar acum este liniște. Rar se petrec astfel de întâmplări la noi.

-Mulțumesc, domnule polițist.

-Vă doresc noapte bună, domnule.

Au continuat drumul ce urca spre vârful dealului și au oprit în fața garajului. Luminile în casă erau toate aprinse, semn că Madame Lisa, menajera, nu se culcase, a așteptat venirea lor.

-Domnule Armand, doamna Sophie, ce mult mă bucur că sunteți toți aici, împreună cu dragii mei copii.

Madame Lisa se agita, se mișca prin salon, nu știa cum să-și exprime fericirea de a-i avea pe toți în grija ei.

-Cu ce să vă servesc, de mâncare nu este cazul, dar o cafea, un vin, un pahar cu suc de portocale?

-Madame Lisa, i-a spus Sophie amuzată, nu avem nevoie de nimic, doar un duș și la culcare.

-Dar nu se poate să mă supărați, un suc natural de lămâie ajută la somn.

Râzând, Phillip a cerut câte un pahar de vin pentru toți patru, ceea ce a liniștit-o pe menajeră, în sfârșit, iar ei se puteau pregăti de culcare.

-Plecați astăzi sau mai rămâneți, *papa*? Eu merg de dimineață la spital.

-Cred că vom rămâne și astăzi, ce spui, draga mea? a întrebat-o pe soția sa, Sophie. Dar tu, Evelyn?

-Rămânem, au răspuns amândouă odată. Dar sun la spital, la Marseille, a spus Evelyn, să-i anunț că astăzi nu vin.

-Foarte bine, mă bucur, a răspuns Phillip. Și chiar se bucura de prezența lor. Mă străduiesc să vin și eu mai devreme acasă.

Phillip a adormit ușor, cu gândul că pacienta Yvette își va reveni complet în câteva zile și va încânta cu muzica ei cât mai mulți iubitori ai artei.

Gândul la ea l-a făcut să aibă un vis frumos. Yvette, îmbrăcată cu un șort alb, bluză subțire de culoarea cerului, albastru azur, alerga împreună cu un câțel pe gazonul din Chamont iar el o privea de pe terasă, stând lângă Sophie și Armand. Era atâta bucurie în jur, încât Armand, de obicei sobru, s-a alăturat celor doi, Yvette și câțelului. S-a trezit cu o mare bucurie în suflet.

La ora șapte și jumătate dimineața, Phillip era la intrarea în spital și urca spre etajul trei, unde avea cabinetul, în secția de neurologie. Și-a îmbrăcat hainele de spital, a trecut în revistă împreună cu medicul de gardă și asistenta șefă toate cazurile urgente, apoi a coborât, pentru câteva minute, la primul etaj, îndreptându-se spre salonul 111. În fața lui mergea un doctor, ce purta halatul secției, de culoare alb gălbui. Doctorul privea numerele saloanelor, ceea ce l-a surprins pe Phillip. « Poate este nou în secție, dar în câteva zile învață unde sunt toate încăperile, inclusiv laboratoarele », s-a gândit el. Dar a devenit atent atunci când a văzut că doctorul s-a oprit în fața salonului 111, a privit în dreapta și în stânga, a deschis ușa și a intrat, închizând-o încet după el. Phillip a grăbit pașii și a deschis ușa salonului. Doctorul stătea lângă patul lui Yvette, cu o seringă în mână și tocmai scotea aerul, pregătindu-se să-i facă injecția. Yvette îl privea speriată cum pregătește seringă, dar nu a spus nimic, în fața ei fiind un medic.

Cînd Phillip a apărut în ușă, Yvette l-a privit surprinsă, dar și bucuroasă.

-Bună dimineața, domnule doctor, a salutat ea, cu o voce plăcută.

Necunoscutul a pus încet seringă pe noptieră, stând cu spatele la Phillip, după care, brusc s-a întors spre acesta cu un pumnal în mâna dreaptă. Yvette a scos un țipăt, iar doctorul necunoscut a făcut rapid un pas înainte și a lovit cu pumnalul spre abdomenul lui Phillip. Instantaneu, acesta a dus piciorul stâng în spate și mâna dreaptă în față, iar cu

antebrațul a deviat lovitura spre exterior. A prins cu mâna dreaptă pumnul în care agresorul ținea arma, l-a lovit în abdomen cu mâna stângă, s-a răsucit și i-a dus mâna cu pumnalul spre spate, făcându-l să se aplece în față. De durere, a scăpat pumnalul din mână și a îngenunchiat. L-a lovit în ceafă cu latul palmei și agresorul a căzut la pământ, fără să mai miște.

Yvette îl privea pe Phillip cu ochii mari, îngrozită, fără să scoată un cuvânt. Era pe punctul de a-și pierde cunoștința. Fără să stea pe gânduri, Phillip a apăsat butonul de urgență pentru a chema echipa de serviciu, apoi a luat telefonul mobil și a sunat la poliție.

Medicul ce fusese noaptea de gardă, doctorul Maridane, a intrat în grabă, întrebându-se ce se întâmplase, dar se oprise brusc văzând scena. Phillip era în picioare, lângă patul lui Yvette și o lovea ușor peste obraz : « *Yvette, Yvette* » ! Pe podea, cu fața în jos și legat de mâini cu un pansament, era un necunoscut îmbrăcat cu haine de spital și halat de medic. Două asistente au apărut, grăbite și ele, în spatele medicului.

-Ce se întâmplă aici, doctore? a întrebat medicul uluit.

-Cred că-și pierde cunoștința de frică, a răspuns Phillip.

Medicul și asistentele au început procedura și în câteva minute Yvette și-a revenit, dar îi era imposibil să scoată un cuvânt.

-Îmi puteți explica și mie ce se întâmplă? s-a întors medicul către Phillip.

-Încerc, dar nici eu nu știu. Când am intrat în salon să o văd pe pacientă, necunoscutul se pregătea să-i facă o injecție. Apoi m-a atacat cu un pumnal și l-am imobilizat. Am anunțat deja poliția.

-Dumneavoastră, doctore, l-ați imobilizat? a repetat medicul de gardă. Cum, cu ce?

-Cu mâinile, a răspuns Phillip calm, natural.

Medicul îl privea neîncrezător.

-Da, am văzut, a spus Yvette cu o voce slabă.

Cei doi medici s-au întors spre ea.

-Cum vă simțiți, domnișoară? a întrebat-o medicul Maridane.

-Acum, cred că destul de bine.

Necunoscutul a început să-și revină, s-a mișcat, a simțit că este imobilizat și a început să vorbească repede, sacadat, într-o limbă străină.

Pe hol s-au auzit zgomote făcute de pașii mai multor persoane care alergau și trei polițiști în uniformă și-au făcut apariția în ușa salonului.

Phillip a povestit totul, amănunțit, polițiștilor, care îl ascultau răbdători, apoi neîncrezători.

-Iată, pumnalul este aici, pe podea, unde l-a scăpat din mână, iar seringă este pe noptieră, unde a pus-o agresorul. Veți găsi amprente de lui pe seringă fiindcă nu poartă mănuși, după cum vedeți. Sunt curios ce substanță este în seringă. Probabil una cu efect mortal.

-Dar de ce voia să o ucidă? Îl cunoașteți, domnișoară? a întrebat unul din polițiști.

-Nu, domnule, a răspuns Yvette, din nou speriată.

-Vorbești franceza? l-a întrebat polițistul pe agresor.

Acesta a spus câteva cuvinte în acea limbă străină, ca mai înainte.

-Îl vom lua la sediu pentru tentativă de omor, a spus polițistul, punându-i cătușele peste legătura făcută de Phillip cu pansamentul.

-Stați puțin, le-a spus Phillip, am o idee. Ieri seară, în acest salon a fost internată o altă persoană. Cine a fost acea persoană?

-O tânără străină, rănită grav într-un schimb de focuri între bande, a răspuns medicul de gardă. Fiind în stare gravă, a fost operată și mutată în alt salon.

-Pentru mine este clar, a spus Phillip.

Toți îl priveau curioși, mai ales polițiștii.

-Da, cred că a confundat-o pe pacienta noastră cu acea tânără. Venise probabil să-i închidă gura, să lichideze un martor al confruntării de ieri.

-Cred că aveți dreptate, domnule doctor, a spus polițistul. Vom face cercetări. Va veni cineva de la noi să vă ia o declarație.

-Sunt la dispoziția dumneavoastră, domnilor.

Phillip și-a privit ceasul, i se păru-se că au trecut ore de la venirea lui în salon, în realitate nu trecuse mai mult de douăzeci de minute.

-Mergem în cabinetul meu? I-a invitat medicul de gardă.

-Desigur.

-Pacienta noastră este surmenată, dar are și un mic deficit de celule roșii. Trebuie să înceapă urgent un tratament medicamentos și-i voi scrie indicațiile pe foaia de externare. Se impune odihnă, multă odihnă. Dar ce vă spun eu dumneavoastră, doctore, doar sunteți neurolog. O cunoașteți bine?

-Nu. Am întâlnit-o astă seară.

Phillip i-a povestit colegului său întreaga întâmplare de la balul de caritate și ceea ce a urmat până când a ajuns bolnava la spital.

-Era așa de speriată fiindcă nu înțelegea ce i se întâmplă și de aceea am și însoțit-o la spital.

-Ai făcut bine. Credeam că o cunoști.

-Nu. Pe lângă faptul că era o bolnavă, îi datorez acest ajutor pentru prezența ei la balul organizat de noi și un recital de excepție.

-Mă uimiți din nou. Eu sunt doctorul Gilles de Maridane.

-Am văzut numele pe halat. Eu sunt Phillip de Chamont.

-Eu vă cunosc, doctore, de la conferințele profesionale.

Mă bucur că v-am cunoscut mai bine.

-Și eu, doctore, și mulțumesc pentru atenția cu care ați tratat pacienta.

-Va fi externată după ora treisprezece.

-Le voi comunica eu părinților ei. Mulțumesc, din nou.

În sala de așteptare, domnul și doamna Saullieu erau deja impacientați de lipsa oricăror știri despre fiica lor. Aveau cele mai negre gânduri, iar la sosirea lui Phillip l-au privit plini de speranțe.

-Doamnă, domnule, puteți fi liniștiți, fiica dumneavoastră se simte bine și va fi externată astăzi după ora treisprezece. Ne întâlnim aici, voi fi și eu.

-Doamne, ce bine. Ne-am liniștit. Mulțumim, domnule doctor.

-Va primi indicațiile medicale pe care va trebui să le respecte. Multă odihnă și un tratament medical. Este pur și simplu epuizată, a muncit mult.

-Așa este, dar vom avea grijă să se odihnească. Cred că vom pleca în Alpi.

-Ne vedem după amiază. La revedere Doamnă. Domnule !

În luna octombrie, Yvette Saullieu a venit în Nice, la spitalul Universitar, pentru un control medical. Dr. Phillip de Chamont a mai sunat-o de două ori în acest interval de timp, pentru a se interesa de starea ei de sănătate, odată a vorbit și cu domnul Saullieu. S-a bucurat auzind că și-a revenit complet după trei săptămâni și a reluat cursurile la Universitatea de Muzică din Marseille. Ca asistentă la clasa de vioară avea mult de lucru cu studenții săi.

Convorbirile telefonice cu dr. Phillip au bucurat-o mult pe Yvette, iar această bucurie a surprins-o. Probabil din cauza muncii a neglijat socializarea cu alți tineri și s-a izolat, involuntar, în lumea mirifică a muzicii. Era fericită cu viața intelectuală și muzicală pe care o ducea, cu toate concertele pe care le-a avut în multe orașe din Europa, cu deplasările în zone cu un farmec natural deosebit. După concerte avea momentele ei de bucurie și relaxare, care erau suficiente pentru reîncărcarea fizică și psihică, pentru alungarea oboselii. Dar se dovedise că nu au fost suficiente acele momente de relaxare și deconectare de la atmosfera stresantă, emoțiile și eforturile depuse pentru fiecare concert. Iar organismul ei, deși tânăr, a reacționat, avertizând-o să-și schimbe modul de viață și stilul de muncă.

Dr. Phillip a apărut tocmai în aceste momente de cumpănă, de căutare a unui alt mod de viață. În afară de părinți, nu avea pe nimeni atât de apropiat încât să-i fie ghid pe acest drum al normalității. Se simțea tristă și a găsit în mama sa confidentul ideal, ceea ce a ajutat-o enorm pentru a-și reveni din starea de epuizare psihică.

Phillip a apărut de multe ori în gândurile ei, ca un tânăr politic, plin de compasiune, cu o înfățișare mai mult decât agreabilă. Derulând în minte imaginile luptei cu agresorul care

o atacase în spital, vedea un cavaler medieval ce a transcens timpul și s-a transformat într-un cavaler modern. Un astfel de om ar fi visul oricărei fete, dar Yvette l-a localizat în planul teoretic, ideatic, proiectat dincolo de ea și de sentimentele ei. Îl vedea pe Phillip ca într-un film, fără legătură cu realitatea ei. Dar era un film plăcut, liniștitor, iar când se gândea la el avea și un sentiment de siguranță, de protecție.

După terminarea vizitei medicale, Phillip a așteptat-o, împreună cu domnul și doamna Saullieu, apoi au mers în oraș și au mâncat la unul din restaurantele de pe faleză. Phillip s-a dovedit a fi un om sociabil, spiritual și servitul mesei s-a desfășurat într-o atmosferă agreabilă. Bucuria familiei Saullieu era cu atât mai mare, datorită și rezultatelor foarte bune ale analizelor medicale.

În lunile noiembrie și decembrie cei doi tineri s-au văzut de nenumărate ori la Frejus, în Marseille și la domeniul Chamont și, chiar înainte de sărbătorile de iarnă, au hotărât să locuiască împreună. Se pare că amândoi și-au găsit, unul în celălalt, dragostea vieții lor. Și această întâlnire fericită s-a petrecut datorită unui eveniment nefericit. O surpriză pe care viața le-a pregătit-o, după ani de așteptare neștiută.

*

Sunetul melodios al telefonului mobil, aflat pe masă, l-a făcut pe Phillip de St. Denis- Chamont să-și ridice privirea de pe hârtiile ce le studia cu atenție. Cu ochii pe ceasul de pe perete, duse telefonul la ureche. S-a făcut deja ora 13.00.

-Hallo, Phill! Ce faci, ești la spital?

I-a făcut plăcere să audă vocea calmă a lui Yvette.

-Hello, Yvette ! Da, sunt în birou, verific referatele studenților.

-Este deja ora prânzului, m-am gândit că ai terminat munca.

-Citeam un studiu despre neurologie am găsit câteva abordări interesante.

-Să nu uit, spuse Yvette, te felicit pentru lucrarea publicată în *Études d'histoire de la médecine*. A apărut în numărul de azi.

-Mulțumesc, draga mea. Am primit revista și eu. Vreau să văd și recenziile ce vor apare săptămâna viitoare, mă interesează punctele de vedere ale colegilor.

-Chiar și cele răutăcioase? întrebă Yvette pe un ton glumeț.

-Desigur, unele sunt chiar binevenite. Bine, lăsăm tema pentru mai târziu.

-Ai dreptate, voiam să te felicit și să văd dacă nu s-a schimbat ceva în programul pentru sfârșitul de săptămână. Doar este vineri azi, nu?

-Nu s-a schimbat nimic. Plecăm la Chamont; m-a sunat Evelyne ceva mai devreme, vine și ea. Tu ești acasă?

-Da, am ajuns de câteva minute. Tu când ajungi?

-Cred că într-o oră ajung și eu. Ce face Brice?

-Alintatul este tot după mine, cu mingea. Vrea să ne jucăm.

-Foarte bine, jucați-vă.

-După el, ar trebui să ne jucăm întreaga zi. Dar așa, o joacă, facem împreună.

-Au revoir, chery !

-A bientôt, darling !

Philip și-a luat sacoul, a oprit aparatul de aer condiționat, a încuiat biroul și s-a îndreptat spre lift.

Dr. Phillip de St. Denis – Chamont era medic neurolog, angajat la spitalul Universitar, ce aparținea de Universitatea de Medicină din Nice. Cu o săptămână în urmă împlinise treizeci și doi de ani și se simțea în plină formă, deși era la sfârșit de iunie când, de regulă, orice om simte în preajma vacanței de vară oboseala anului de muncă. A fost un an plin, cu multă muncă și program foarte încărcat. Pentru anul următor va continua să practice neurologia, dar va face și cercetare științifică, la Spitalul Universității din Marseille, și va fi coleg cu tatăl său, la acel spital.

Avea o mulțime de prieteni în întreaga regiune, fiind membru în diverse asociații sportive și profesionale din Nice și Marseille.

Dotat cu o vie inteligență și pasionat de medicină, dar și de literatură și de muzica de operă, a fost un student eminent și, la numai douăzeci și șase de ani, și-a susținut doctoratul cu o temă ce a suscitat mare interes în cercurile științifice, despre neurologia în diverse perioade istorice. Studiile și lucrările publicate i-au adus o recunoaștere europeană în domeniu, fiind consultat pe diferite teme de tot mai mulți specialiști în istoria medicinei. A ajuns astfel coleg, în diverse proiecte de cercetare, cu foștii lui profesori de la Universitatea de Medicină din Nice, cu ei întreținerea de altfel, relații profesionale dintre cele mai bune.

De statură peste medie, bine proporționat, avea tenul ușor închis, poate și datorită bronzului de pe terenul de golf, cu ochii căprui, părul des, închis la culoare, spre negru. Întotdeauna îmbrăcat cu gust, de o eleganță înnăscută, afișa prestață și încredere în propriile puteri. În fața lui, de cum te privea cu ochii săi strălucitori, te simțeai ca un școlar, impunea prin personalitatea ce se observa imediat. Avea mersul elastic, de sportiv, deși niciodată nu a reușit să facă performanță în vreo ramură sportivă, cu toate că încercase mai multe. A început cu natația, apoi a practicat, pentru perioade scurte, de unu, doi ani, tirul, luptele greco-romane, chiar și fotbal. Ca student la gimnaziu, a jucat tenis de câmp, era la modă printre studenți, dar nu simțea acea atracție care să te mobilizeze pentru performanță, chiar locală. Se pare că și-a găsit sportul favorit în golf.

Clădirea spitalului era aproape de campusul universitar, se putea spune chiar că făcea parte din marea structură a campusului. Spitalul deservea orașul, dar prin laboratoarele sale performante asigura și condiții bune pentru cercetarea științifică în domeniul medical, atât pentru medici, cât și pentru studenții de top.

Liftul a ajuns la parter și la ieșirea din clădirea administrativă a resimțit căldura amiezii de iunie, deși aerul era, cât de cât, răcorit de verdeața din campus. În partea

stângă era Campusul Universității, care se întindea pe câteva hectare, ocupând o bună parte din terenul situat în partea de nord a orașului. Zona, sub formă relativ dreptunghiulară, era un adevărat parc, cu un lac în mijloc, iar clădirile administrative și cele de cursuri erau răspândite, parcă întâmplător, fără o anume sistematizare, printre tufe de flori și arbori. Ansamblul arhitectural al campusului avea un farmec deosebit, îmbinând utilitatea perdelelor de verdeață cu estetica amenajărilor peisagistice și a construcțiilor ridicate după stilul anilor '60. Aleile, sub formă șerpuitoare, se strecurau printre arbori și arbuști și dădeau senzația de răcoare, pe tot parcursul zilei, datorită umbrei acestora.

Parcarea era la vreo două sute de metri de clădire și întotdeauna îi făcea plăcere să străbată pe jos această distanță, ca o plimbare autoimpusă. Liniștea din parc îi aminti că începe vacanța de vară și se gândea cu bucurie la programul lejer ce-l aștepta, cel puțin o lună, în această binevenită vacanță.

Pornind mașina, s-a îndreptat spre ieșirea din zona spitalului, către bulevardul Saint Lambert, din obișnuință, dar și pentru că i se părea mai ușor de circulat pe acest traseu, spre casă.

Phillip locuia în Mont Boron, pe deal, într-o vilă cochetă compusă din două dormitoare, două birouri, living și bucătărie. Avea și o terasă mare, dispusă pe două laturi ale vilei. Casa, acum renovată și modernizată, construită în anii '40 de un antreprenor german, se ridica în mijlocul unei grădini nu prea mari, având în jur de o mie de metri pătrați. Casa avea un corp separat, cu două încăperi, pentru menajera care locuia permanent acolo și îngrijea vila în perioada cât el și Evelyne absentau. Iar acest lucru se întâmpla destul de frecvent. Pentru îngrijirea grădinii, au angajat un grădinar, ce venea de două ori pe săptămână.

În colțul din dreapta al grădinii pline de rondouri cu flori, lămâi pitici, palmieri de diferite mărimi și tufe de mahonia, se afla garajul pentru două mașini, cu intrare directă din stradă și o ușă ce dădea spre interior, într-o alee.

Terasa avea o priveliște superbă spre mare și era, pentru el, locul ideal de citit și de dormitat.

Stăpânul absolut al casei era Brice, un foxterrier cu păr sârmos, talie medie, o comoară de cățel. Cu blana frumoasă, albă cu pete negre și maro, ochii negri, strălucitori, expresivi, de o inteligență uimitoare, urechile cu vârfurile îndoite, botișorul cu o bărbuță frumos tunsă și ajustată, codița mică, ușor îndoită în față și mereu ridicată, era un exemplar tipic al rasei sale, vioi, chiar agitat, pus pe joaca zi și noapte, iubitor, dar și independent, cu o personalitate extrem de puternică; răspândea în permanență bucurie și era sufletul casei și al familiei.

Simțea și anunța cu câteva minute înainte, printr-un lătrat vesel mișcări din codiță și agitație în fața ușii, sosirea lui Yvette sau Phillip, astfel încât Madame Lisa știa din timp să pregătească mâncarea, sucul sau cafeaua.

Yvette era pe terasă, la umbră, și citea o revistă. Brice, care stătea și el într-un fotoliu din ratan, în fața lui Yvette, s-a ridicat brusc și a alergat spre ușa de la stradă, lătrând vesel. Stătea în fața ușii mișcând codița de bucurie și nerăbdare.

În câteva minute, Phillip a intrat cu mașina în garaj, apoi a apărut pe alee, prin ușa spre grădină. Brisucu i-a sărit în brațe și l-a pupat pe ureche. Cu el în brațe, s-a apropiat de terasă.

Când l-a văzut pe alee, Yvette i-a ieșit bucuroasă, în întâmpinare, l-a sărutat și a întins urechea lui Brice, pentru a o pupa. Era un adevărat ritual, inventat de Brice.

-Am pregătit un suc de portocale, sau vrei să mănânci? Madame Lisa a pregătit masa, nu știa dacă mănâcăm aici.

-Mulțumesc, fac un duș și apoi prefer sucul. Tu ai mâncat? Ți-e foame?

-Da, dar nu am mâncat, te-am așteptat.

-Atunci, mănâcăm, doar să fac un duș, bine?

L-a lăsat pe alee pe Brisucu și a intrat în casă. Acesta, dezorientat un moment, l-a urmat înăuntru. Nu suporta uși închise, trebuia să circule peste tot și, curios din fire, să vadă tot ce se întâmplă în casă.

-Te aștept pe terasă, i-a strigat Yvette.

După zece minute, îmbrăcat ușor, cu pantalon lung, alb, și cămașă de mătase albă, Phillip, urmat de Brisucu, s-a apropiat și s-a așezat în șezlong, în fața lui Yvette, cu un pahar cu suc în mână. Brisucu a sărit în fotoliul lui și-i privea atent, încercând să înțeleagă ce vorbesc.

-Plecăm pe la ora trei? întrebă Phillip. Evelyne ajunge pe la ora cinci.

-Mâncăm aici, pe terasă?

-Da, este mai plăcut aici, i-a răspuns Phillip, privind-o cu zâmbind. Ochii lui arătau cât de mult o iubea.

După absolvirea Universității, cu ani în urmă, Yvette a rămas să predea, la clasa de vioară din Universitatea de Muzică, dar a fost primită și la Opera din Marseille, efectuând numeroase turnee în Europa. Locuind împreună cu Phillip în Nice, a reușit să se transfere la Opera de aici, ceea ce a bucurat-o foarte mult.

Între timp Phillip, când timpul îi permitea, o însoțea în orașul ei natal, Frejus, spre bucuria părinților acesteia, care-i primea cu drag în vizitele prea scurte, după părerea lor. Tatăl lui Yvette era descendentul unei vechi familii provenșale și avea, de mai bine de treizeci de ani, o antrepriză de construcții, iar mama era profesoară de desen la unul din liceele din oraș, dar și un apreciat designer de exterioare.

Părinții lui Yvette locuiau în Frejus, la ieșirea spre Saint Raphael, într-o casă veche, fost conac, modernizată prin anii șaptezeci. Tot atunci a fost amenajat și parcul locuinței, ce se întindea pe mai bine de un hectar. Planul amenajării parcului a fost întocmit în stilul și după modelul arhitectului Dominique Girard, cel care și-a făcut ucenicia la grădinile din Versailles, ca student al lui André Le Nôtre, marele arhitect francez. Girard era, de altfel, unul din preferații doamnei Saullieu, din care se inspirase în multe din proiectele sale.

De trei ani, de când locuiau împreună, îl aveau și pe Brice. Yvette își dorea un câine, dar nu era hotărâtă ce talie să fie, mare sau mică și nici dacă să fie de rasă sau metis.

Cineva i-a condus la o doamnă, Dory, care avea cățeluși de vânzare. Au mers la domiciliul acesteia mai mult din curiozitate. La intrarea în apartament cei trei au fost

întâmpinați de Dory și de două cățelușe Foxterrier, Bella și Ada, deosebit de frumoase și de jucăușe. Gesturile lor de bucurie i-au cucerit instantaneu și, pentru prima dată, Yvette a văzut și înțeles ce înseamnă bucuria sinceră, dezinteresată, mai mult, dorința lor de a te bucura pe tine, de a te face fericit, așa cum înțeleg aceste ființe nevinovate. Imediat au apărut trei ghemulețe pufoase, cu blănițele în culori alb cu negru, trei ursuleți grăsuți, vioi, zburdalnici, grăbiți să-și arate și ei bucuria de a-i vedea. Deloc speriați, priveau în sus, la oameni, cu o curiozitate drăgălașă, de parcă voiau să înțeleagă de ce erau străinii acolo.

Puțin mai mari decât o palmă, cu blănița pufoasă și strălucitoare, cu codițele în permanentă mișcare, cu năsurile negre în sus, erau niște păpuși adorabile ce concentrau bucuria extremă.

Vrăjiți de cei trei ursuleți, de frumusețea și puritatea lor, de lumina și bucuria ce o răspândeau aceștia, Yvette și Phillip îi priveau zâmbitori, parcă nu le venea să creadă că ființele acestea pot aduce atâta emoție și bucurie. Yvette a început să se joace cu ei, să-i strângă la piept, să-i mângâie. Parcă înțelegând bucuria oamenilor și nevrând să întrerupă momentele emoționante, cățelușele Bella și Ada, mama și bunica ursuleților, priveau scena dând din codițe, bucurându-se la rândul lor.

-Văd că sunteți cucerți de ursuleți, le spuse Dory. Vreți să luați unul?

-Nici nu mă gândesc altfel, spuse Yvette. Dar nu mă pot hotărî pe care să-l luăm.

În acest timp, cele trei păpuși alergau prin cameră, se jucau între ele, bucuroase de musafiri și voind să le arate ce știu ele să facă. Și totuși, un motocel părea tot mai curios de Yvette, era tot mai des la picioarele ei.

-Se pare că te place acesta, Yvette, a spus Phillip, privind cu atenție. Este un băiețel.

-Îl luăm pe băiețel. Ce nume are?

-Brice, a răspuns Dory. Dar puteți schimba numele, dacă nu vă place.

-Nu, este perfect, numele-i drăguț ca și cel care îl poartă.

Brice a pus stăpânire pe casă și grădină din prima zi, ca și pe cei doi, a devenit un mic prințisor. Madame Lisa îl mânca din priviri, devenise preferatul ei.

La ora trei și jumătate, Phillip și Yvette s-au urcat în mașină sub privirile materne ale lui Madame Lisa. Brice și-a luat locul în brațele lui Yvette, gata de drum și o privea mândru pe Madame Lisa.

Lisa era mai mult decât menajera lui Phillip. Avea cincizeci și șapte de ani și lucra pentru familia St. Denis – Chamont de când se știa. A locuit pe domeniul acestora din Le Creusse și când tatăl lui Phillip a cumpărat casa în Mont Boron, în urmă cu vreo cincisprezece ani, pentru ca acesta să-și continue studiile în Nice, Madame Lisa l-a urmat și l-a avut în grijă. Era ca o adevărată mamă pentru el. A plăcut-o imediat pe Yvette și se bucura că Phillip a întâlnit o astfel de persoană.

Pentru a ajunge la Le Creusse, o mică așezare cu circa o mie cinci sute de locuitori, trebuia să meargă pe autostrada A 8, până la Brignoles, localitate aflată la o sută douăzeci de kilometri de Nice. Phillip a alimentat mașina cu benzină la o pompă aflată la ieșirea din oraș și a sunat-o pe mama sa, dorind să o anunțe că într-o oră ajung în Le Creusse.

Vacanța se simțea și prin numărul tot mai mare al turiștilor și traficul destul de intens. S-a destins când Yvette a reglat aparatul radio pe Simfonia a 5-a a lui Beethoven, ale cărei acorduri i-a învăluit în armonia lor.

Familia de St. Denis – Chamont era una dintre cele mai vechi din Provence. Atestată documentar din perioada primelor Cruciade, membrii familiei lui Phillip au participat activ la multe din evenimentele importante din istoria Franței, faptele lor de arme au fost consemnate în cronicile vremii, dar și în documentele de familie, adevărate lucrări de istorie veche. Numele lor se regăsesc și în manuscrisele vechi ale călugărilor de la mănăstirile din zonă.

Numele familiei provenea de la domeniul ce-l aveau în proprietate de sute de ani. Domeniul familiei Chamont aparținea de localitatea Le Creusse, situată la câțiva kilometri de vechea localitate Brignoles și cuprindea cincizeci de

hectare pădure, aproape o sută de hectare de teren cultivabil, din care douăzeci de hectare cu viță de vie, precum și vechiul castel Chamont. Construcția castelului a început înainte de perioada primei Cruciade, se pare că prin anul 1000 d.H., după cum arătau unele însemnări din arhiva castelului. Se știe că în jurul anului 1040 d.H. era locuit și adăpostea familia unui senior, supus Contelui de Provence, iar terenurile din jurul acestuia erau lucrate de țăranii din localitățile din jur. Țăranii, pentru a fi mai aproape de Seniorul lor, au construit mici case pe vechile ruine romane, înființând astfel așezarea Le Creusse.

Phillip i-a descris lui Yvette, de la primele lor deplasări spre Nice, momente din istoria zonei, fiind un adevărat ghid pentru ea. Yvette îl asculta cu plăcere, dar și cu interes, mai ales datorită faptului că s-a născut și a locuit în Frejus, unde părinții ei își aveau reședința. Știa și ea că localnicii sunt oameni harnici și hotărâți, istoria punându-i deseori la încercare și trebuind să-și apere adesea libertatea și averea.

Strămoșii lui Phillip se înrudeau cu Seniorii din Frejus și Brignoles, localități importante, situate pe autostrada A 8. Frejus s-a ridicat pe ruinele romane ale unei vechi așezări și se văd și azi urmele apeductului ce aproviziona așezarea cu apă. Împăratul Julis Caesar a decis începerea lucrărilor de construcție a drumului Adrianus, destinat să facă legătura între Roma și teritoriile situate în Spania de azi. Drumul trecea pe la Frejus și Brignoles, pe traseul actualului DN 7.

În acele timpuri, așezarea s-a transformat într-un port prosper, purtând denumirea de Forum Juli.

Între secolele al șaptelea și al nouălea, armatele musulmane efectuau incursiuni peste Marea Mediterană și invadau, în mod repetat, Frejus și localitățile din zonă, ajungând și la Brignoles. De fiecare dată erau respinși, chiar dacă distrugerile erau semnificative.

Frejus, în vechimea evului mediu, era o așezare de pescari, comercianți și navigatori, dar și un centru religios, de artă și cultură. Puțini știu că St. Maximus a fost episcop de Frejus. Phillip și Yvette, împreună cu părinții lor, au vizitat de mai multe ori Biserica Sfântului Maximinus, a cărei construcție

a început în secolul al treisprezecelea, la cererea regelui Carol al II-lea, fiind terminată după trei sute de ani. Au admirat Catedrala Saint-Léonce și au vizitat toate ruinele romane, apeductul, arcadele porții și amfiteatrul.

Este o splendoare de oraș, ce avea în față marea, iar în fundal, spre nord masivul Esterel, ce poate fi admirat de pe plaja nisipoasă.

Localitatea Brignoles, acum mic și frumos centru zonal, este la fel de veche, pe timpul romanilor purtând numele de Terminus Broniolacensis; în secolul al doisprezecelea se numea Brinonia. Din secolul al doisprezecelea, la Brinonia își petreceau vara Conții de Provence, binefăcătorii Seniorilor de St. Denis-Chamont.

Despre istoria zonei discutau și acum Phillip și Yvette, astfel că timpul a trecut repede și au ajuns la Brignoles. Brisucu dormea adânc, în brațele lui Yvette. Au ieșit de pe autostradă și s-au îndreptat spre Le Creusse, aflată spre nord, la mai puțin de zece kilometri. Drumul mergea șerpuit prin valea largă, pe lângă culturile de porumb aflate spre est; spre vest și nord, după câțiva kilometri, începeau dealurile cu viță de vie, apoi munții împăduriți. Arșița verii era oprită în valea mărginită de coline, de pădurile seculare, astfel că în zonă producția de cereale și de struguri era în fiecare an bună, iar prosperitatea oamenilor era vizibilă.

După zece minute de mers, au ajuns la Le Creusse, au traversat localitatea și, după alte câteva minute, au virat spre stânga, pe drumul spre reședința Chamont. Direcția spre proprietate era semnalizată printr-un indicator și drumul de un kilometru era străjuit de salcâmi, tei și tufe de rododendron și mahonia, bine întreținute.

La intrarea în domeniu, drumul trecea printr-o poartă mare, ce se continua în stânga și dreapta cu un gard din sârmă împletită, susținută de stâlpi din beton. Pe vremuri, era un zid de apărare mare, înalt de aproape trei metri, ce proteja castelul și curtea exterioară. Pe arcada porții era o placă din marmură albă, cu numele domeniului, iar în dreapta porții, înscrisul de pe o altă placă arăta, pe scurt, istoria castelului. Drumul se termina într-o parcare mare, dreptunghiulară, ce

era acoperită cu piatră și marmură mărunțită. În stânga parcerii se ridica maiestuos castelul, construit din piatră. Poarta mare era deschisă și se vedeau dalele din piatră de râu din curtea interioară, mare de vreo opt, nouă sute de metri pătrați.

Chiar în mijlocul curții, pe un soclu din granit, era statuia unui cal, în mărime naturală. Pe soclu, cu litere aurite, scria "*Aris, cu recunoștință*". În cele patru colțuri ale soclului statuii erau vase din marmură, pentru flori.

Castelul, cu temelia pusă prin secolul nouă, nu era mare, ca cele de pe Valea Loirei, dar suficient de bine făcut cât să reziste unui atac armat, cu armele evului mediu. Două turnuri se înălțau falnice în partea din față și două foișoare în partea din spate, asigurând observarea terenului pe o distanță suficientă pentru a nu fi surprinși de atacatori.

Castelul era bine întreținut, multe sale camere erau chiar și mobilate parțial cu piese de mobilier din perioada evului mediu. Singurul element de modernitate consta în asigurarea iluminatului electric.

De prin secolul al nouăsprezecelea, unul din baronii de Chamont a avut ideea de a amenaja un mic muzeu familial, cu obiecte originale ale castelului. În decursul anilor, fiecare generație a familiei de Chamont și-a pus amprenta asupra muzeului, astfel încât a devenit un muzeu zonal al cavalerismului medieval, deși față de muzeele consacrate avea mult mai puține exponate.

Puteai găsi în muzeu obiecte de îmbrăcăminte medievale, confecționate mult mai aproape de zilele noastre, dar care includeau părți și piese de îmbrăcăminte originale, apoi panoplii cu arme specifice Provence, dar și altor ținuturi, mai ales Orientului Apropiat. Una din săli era dedicată manuscriselor, papyrusurilor, lucrărilor literare medievale, dar și din secolele următoare, până la lucrări literare, beletristice sau științifice, despre cavalerismul provensal și Cavalerii Ospitalieri.

Unul din obiectele cele mai frumoase, dar și valoroase, era un Sceptru din argint, împodobit cu acea cruce malteză, sau ospitalieră, cum se mai numește. Sceptrul era așezat în

mijlocul sălii pe un piedestal confecționat din lemn de salcâm și protejat printr-un geam de sticlă obișnuită. Inscripția de pe soclul de susținere specifica faptul că este o copie a celebrului Sceptru Ospitalier, copie realizată în anul 1930.

Dată fiind starea bună a castelului și importanța sa istorică, a fost inclus în circuitul turistic al provinciei.

Șanțul de apărare din față și din părțile laterale fusese acoperit de mult timp, dar șanțul din spatele castelului era un adevărat heleșteu, plin cu pești. Pe apa lină erau o mulțime de găște și rațe, precum și câteva lebede. Era un loc liniștit, de odihnă pentru turiștii oboseți.

Cele câteva zeci de mașini din parcare arătau că sunt destui turiști interesați de monumentul medieval.

În dreapta parcării mari, o alee mărginită de arbuști ornamentali și tufe de mahonia înflorite, ducea la un grup de clădiri, construite după o arhitectură ce se încadra perfect zonei, dar realizate în timpurile mai recente și modernizate după anii șaptezeci.

Una din clădiri era un hotel pe trei nivele, cu șazeci de camere, destinat în special jucătorilor de golf. Aici era și sediul clubului de golf, un bar, două restaurante, sală de reuniuni și alte facilități. O altă clădire, o vilă cu două nivele, situată nu departe de hotel, era reședința familiei de Chamont, iar altă construcție mai mică, pe un nivel, era destinată personalului de deservire. Între hotel și reședință erau garajele și câteva șoproane utilitare.

Chiar în fața hotelului începea terenul de golf, cu zece piste de câte optsprezece găuri fiecare.

Vila se afla în dreapta hotelului, la vreo sută de metri, având în față o parcare circulară, în mijlocul căreia era o fântână arteziană. Bazinul fântânii era rotund, iar arteziana avea trei discuri suprapuse, din marmură albă, de dimensiuni tot mai mici spre vârful acesteia, realizând curgerea apei sub formă de cascadă. În spatele vilei era piscina, nu prea mare, cu o terasă largă, pe jumătate acoperită cu o copertină, mărginită de un teren cu gazon.

În dreapta era garajul fără ușă, unde puteau fi parcate șase, șapte mașini, iar în stânga o altă terasă deschisă.

Vila avea parter și etaj. La intrare era un hol mare și luminos cu înălțimea cât cele două nivele, ce dădea într-un salon. Partea de perete ce corespundea etajului era din sticlă și asigura iluminarea naturală a spațiului. Două rânduri de scări în arc de cerc se uneau la etaj, iar între ele era o ușă în două canate ce ducea spre spatele clădirii; acolo erau piscina, alte terase, bucătăria de vară, grădina cu flori și gazon. La etaj erau amenajate trei apartamente și încă trei dormitoare, toate independente.

La parter, spre stânga, era un salon mare, apoi, în continuarea lui, un alt salon, ceva mai mic, în care erau canapele și fotolii; urma o sufragerie cu masă pentru douăsprezece persoane și, mai în spate, bucătăria, cu intrare separată din parcare.

În dreapta holului principal era un alt hol lung, îngust, ce făcea legătura cu trei camere mobilate ca birouri, toate cu geamuri spre grădină.

Aici își aveau reședința permanentă părinții și sora lui Phillip. Mama, Sophie, avea cincizeci și șase de ani, de înălțime medie, cu corpul bine întreținut, ce arăta o bună condiție fizică, părul șaten tuns până aproape de umeri, tenul bronzat și fața bine proporționată, deschisă, luminoasă, fără nici un rid. Ochii albaștri, surprinzător de strălucitori, arătau o fire calmă, liniștită, dar prin sclipirile dure indicau și o personalitate puternică. Îmbrăcată acum într-o fustă albă cu bordura albastră și bluză de culoarea cerului de vară, avea o înfățișare aristocrată, dar nu arogantă, ci mai degrabă îngăduitoare. Instinctiv, orice persoană se simțea atrasă de ea, deși impunea respect.

Tatăl lui Phillip, Armand de St. Denis-Chamont, împlinea șaiszeci de ani în octombrie, dar nici el nu-și arăta vârsta. Înalt peste medie, șaten spre brunet, cu părul înspicat la tâmple, corpul bine făcut, părea chiar suplu; ochii căprui, nas acvilin de roman, cu o educație severă în școli catolice, impunea prin ținută și prestanță. Spre deosebire de soția lui, afișa o oarecare rezervă în relațiile cu alte persoane și doar față de persoanele pe care le cunoștea bine își arăta adevărata fire, de o bunătate rar întâlnită. Politicos din fire și prin educație,

era amabil față de toți, indiferent cine erau, politicieni de top sau oameni modești. Acest lucru l-a ajutat și în profesie, fiind un medic dintre cei mai buni, cunoscut în Europa. Lui îi semăna Evelyne, fiica lor, medic și ea.

Phillip conduse mașina direct spre garaj și, împreună cu Yvette, după ce au coborât, s-au îndreptat spre terasă, unde părinții lui îi așteptau, având fiecare din ei câte un pahar cu suc de kiwi. Brice era deja lângă aceștia, bucuros să-i vadă. S-au ridicat de pe scaune, l-au luat în brațe pe rând, acceptând să fie pupați de el, apoi l-au lăsat jos și i-au întâmpinat pe cei doi tineri.

-Bună, *mama, papa!* spuse Yvette. Se vedea bucuria pe fețele celor doi părinți.

-Yvette, Phill ! Ne bucurăm că vă vedem, răspuse Sophie.

-Și eu mă bucur, spuse și Armand. Mergeți să vă schimbați hainele sau stați cu noi câteva minute? întrebă el.

-Avem timp să ne schimbăm, aș prefera să beau un suc aici, cu voi, răspuse repede Yvette. Ce zici? s-a întors ea către Phillip.

-Desigur ! Evelyne a sosit?

-Nu încă, probabil în jumătate de oră, răspuse mama.

La începutul relației sale cu Phillip, Yvette li se adresa părinților acestuia foarte protocolar, cu *dumneavoastră*. Deși au simpatizat-o de la primele lor întâlniri, aceștia au așteptat câteva luni, să o cunoască și să vadă cum evoluează relațiile dintre cei doi tineri. Când Yvette era venită într-o vizită la locuința din Nice a lui Phillip, unde erau și părinții acestuia, Sophie i-a spus că o consideră fiica ei și că, normal, ar trebui să renunțe la formulele de adresare protocolare. La fel ar trebui să i se adreseze și lui Armand, ca unui tată. Iar Yvette, foarte bucuroasă, dar și emoționată, a îmbrățișat-o și, din acel moment, părinții lui Phillip au devenit, pentru ea, *mama și papa*.

-Ce fac părinții tăi? Totul este bine? a întrebat-o Sophie.

-Da, mulțumesc ! răspuse Yvette. Am înțeles că ați vorbit cu ei și peste două săptămâni este posibil să ne întâlnim toți.

-Mama ta ne-a invitat să ne vedem la ei, în Frejus. Ne-ar face plăcere, desigur, dar mai vorbim și stabilim detaliile cu voi.

Brice, cu o minge de tenis în gură, s-a apropiat, a lăsat-o la picioarele lui Armand și a început să latre vesel, alintat, așteptând ca acesta să i-o arunce cât mai departe. Era joaca lui preferată, cineva să-i arunce mingea departe, el să alerge și să o aducă. Putea alerga așa ore întregi.

-Armand, băiatul așteaptă să-i arunci mingea, i-a atras atenția Sophie. Se poate?

-Scuzați, domnule Brice. Armand a luat mingea și a aruncat-o.

Era o imagine surprinzătoare dar, în același timp, fermecătoare: aristocraticul Armand jucându-se cu drăgălașul Brice.

-La voi totul este bine? a continuat discuția Sophie.

-Îl las pe Phillip să răspundă. Eu, una, sunt fericită.

-Totul merge foarte bine, răspunse Phillip. Yvette mai are un concert la Geneva, peste trei săptămâni, după care este în vacanță. La mijlocul lui august susține un concert, la o activitate de binefacere. Dar voi le știți aceste activități. Știi că am publicat ultima lucrare și cred că, împreună cu papa, aranjăm manuscrisele din arhiva castelului. De acord, *papa*?

-De acord ! Înseamnă că stați aici mai mult timp. Ne-am bucura. Ai adus manuscrisele din Nice?

-Bineînțeles !

Apoi, către Yvette:

-Duc bagajele și facem un duș? După care s-a întors către Brice:

-Vii cu mine, Brice?

Dar Brice nu avea timp de el, era preocupat de joaca sa cu Armand.

-Acum vin și eu, a răspuns Yvette.

-Sunt fericită cu ei aici, i-a spus Sophie soțului ei. Merg la bucătărie să văd dacă totul este în ordine pentru astă seară.

-Eu mai rămân, răspunse Armand luând în mână o revistă de golf, încercând să citească. Dar fără succes, era sub vraja lui Brice.

Armand de St. Denis – Chamont era profesor de chirurgie la Facultatea de Medicină din Marseille dar mai profesa și ca medic specialist la Spitalul St. Jean. Ca recunoaștere a meritelor sale profesionale, a fost ales în Comitetul Asociației Naționale de Medicină, fiind implicat activ în viața medicală.

Dar acest lucru nu l-a făcut să renunțe la una din pasiunile sale, golful.

În perioada studenției a avut și alte pasiuni, dar golful, prin regulile sale, l-a cucerit. Iar pasiunea a transformat-o într-o afacere de succes: a construit, în perioada anilor șaptezeci, un teren de golf pe aproape zece hectare, cu zece piste, angajând constructori de specialitate de peste ocean. Constructorii au îmbunătățit proiectul inițial, ridicând un hotel cu anexele necesare, dotat și amenajat la standard de cinci stele. Ca descendent al uneia dintre familiile cele mai vechi din Provence și datorită multiplelor lui relații în lumea bună, nu i-a fost greu să înființeze un club privat de golf și terenul să-l introducă în circuitul internațional. Clubul și hotelul funcționau independent; clubul era recunoscut ca exclusivist și organiza un turneu propriu cu participare internațională, spre marea lui satisfacție.

Tot independent funcționau și ferma viticolă, pe cele douăzeci de hectare de viță de vie, ferma agricolă și pădurea, moștenite în această formă de organizare de la părinții săi. A reușit să le adapteze timpurilor moderne și astfel își asigura libertatea practicării profesiei, dar și timpul necesar celorlalte preocupări extraprofesionale.

Sophie era cea care supraveghea administrarea proprietăților. Absolvisese cu mulți ani în urmă Universitatea, secția matematică, dar adevărata sa realizare personală a avut-o în pictură. A urmat diverse cursuri de pictură și, în timp, a prezentat mai multe expoziții, destul de bine apreciate de critică. Dar nu a făcut o adevărată profesiune, în adevăratul sens al cuvântului, deși mulți spun că are talent și o viziune proprie. Peisajele și portretele sale apar ca o transpunere geometrică a realității, folosea un simbolism specific, ceea ce i-a adus multe aprecieri pozitive.

Evelyne, fiica lor, a sosit ceva mai târziu decât anunțase, obosită, dar bucuroasă de întâlnirea cu Phillip și Yvette. Cel mai mult o bucura, însă, prezența lui Brice, iubirea ei. Și Brice abia aștepta să se joace împreună, simțea și savura bucuria acesteia.

-Îmi pare rău de întârziere, am întâlnit un blocaj pe autostradă. Și vin direct de la spital, nici nu am trecut pe la apartament.

Evelyne avea douăzeci și șase de ani și semăna perfect cu mama ei. Cei care le vedeau împreună pentru prima dată, spuneau că sunt surori. Până și coafura lor era asemănătoare. Evelyne profesa ca medic la același spital la care lucra și tatăl ei, Armand. Locuia împreună cu părinții la reședința Chamont, având aici un apartament în casa mare, dar avea și un mic apartament, de două camere, în Marseille, unde rămânea uneori în zilele mai aglomerate.

Întâlnirea cu Phillip și Yvette era, ca întotdeauna, un motiv de bucurie, timpul petrecut împreună însemna glume, râsete, veselie, iar Briceu era animatorul, centrul atenției.

Era un vechi obicei, preluat de Armand de la părinți și bunici, ca sfârșitul de săptămână, atunci când munca le permitea, copiii să-l petreacă împreună cu părinții, la reședință. Dar, cel puțin odată pe lună, trebuiau să ia masa împreună, sâmbăta. Iar acest obicei a fost respectat întotdeauna. Yvette venea împreună cu Phillip încă din primele luni ale relației lor și, periodic, erau invitați la masă și părinții ei. De multe ori au fost și părinții lui Phillip la Frejus, la reședința părinților lui Yvette.

Erau și alte reguli respectate din vremurile vechi: de fiecare dată când luau prânzul și cina, servite de regulă la ore fixe, erau îmbrăcați cu grijă, bărbații având haină și cravată, doamnele – costumașe sau rochii elegante. Regulile seculare, tradiționale, ale politeții, eleganței, respectul reciproc impuse de etichetă, stăteau la baza educației copiilor și de mici le deveneau un mod normal de comportare. Era dezastruos să încalce regulile de etichetă și politețe. Cultura și educația erau criterii esențiale după care judecau oamenii din anturajul lor, dar și cei care solicitau să fie primiți în clubul de golf. La fel

erau și ei judecați și apreciați de ceilalți oameni. Poate de aceea clubul era considerat ca exclusivist.

Cina a început la ora șapte seara, în sufragerie. Îmbrăcați elegant dar lejer, în costume ușoare, bărbații cu cravată, iar doamnele purtând costumașe de vară, au început masa de seară prin a gusta din șampanie, înainte de meniu. Când participau la cină toți membrii familiei, sau aveau și invitați, erau serviți de ospătari de la restaurantul hotelului, dar la mesele obișnuite din timpul săptămânii servea Madame Anette, bucătăreasa. Uneori, în timpul săptămânii, mâncau la restaurantul hotelului, împreună cu multele lor cunoștințe.

Când au ajuns la cafea și cogniac, s-au retras în salon, fetele deoparte, iar Armand cu Phillip. Brice era, bineînțeles, cu fetele.

-Cum stai cu documentarea pentru lucrarea despre Cruciade? I-a întrebat Armand, așezat comod în fotoliu și cu paharul cu cognac în mână.

-Oarecum bine, răspuse Phillip. Am primit fotocopiile din Roma, dar încă nu am început să le studiez. Trebuie să merg și la Francois Labrosse, la muzeu, a găsit și el două manuscrise care mă pot ajuta la documentare. Dacă mă ajuți și tu, cred că încep să scriu lucrarea săptămâna aceasta, cel târziu săptămâna viitoare.

- Sigur. Acum, după douăzeci și cinci iunie, când începe vacanța, am mai mult timp, doar să-mi spui cu ce să te ajut.

-A apărut articolul despre Sceptrul Ospitaler, *papa*. L-ai citit?

-Bineînțeles, mi-a plăcut. Dar ai pus accent pe legenda sceptrului, pe puterile lui miraculoase, ezoterice, și vor fi oameni care vor crede că așa era în realitate.

-Dar am specificat că este o legendă. Cum sunt și alte legende despre puterile misterioase ale unor obiecte vechi. Se pare că articolul a avut o frumoasă primire în rândul cititorilor, am primit zeci de telefoane de la cercetători din multe țări.

-Foarte bine, astfel obții și alte date de documentare despre cavalerismul cruciat.

-Poate discutăm, *papa*, despre primele manuscrise referitoare la familia noastră, despre strămoșii noștri,

participanți la prima Cruciadă. Tu știi mult mai multe lucruri despre acest subiect.

-Am mai vorbit despre asta.

-Da, dar vreau mai multe amănunte, tu știi mult mai bine vechea istorie a familiei și legendele ce ne-au însoțit de-a lungul vremii.

Au privit zâmbind către fete, de unde se auzeau hohote de râs.

-Îmi amintesc ce frumos îmi povesteai despre cavalerii medievali, cum luptau pentru credința și onoarea lor.

-În acele vremuri, spuse Armand, cavalerii din toate țările aveau codurile lor de onoare, la care țineau mai mult decât la propria viață. Așa cum samurail japonezi aveau codul lor, bushido, la fel aveau și cavalerii europeni. Nu concepeau viața în dezonoare. Și țineau la statutul lor de cavaleri. Astfel au apărut Ordinele Cavaleresti, care cuprindeau reguli stricte pentru membrii lor, obligații, dar erau și apărați de aceste ordine.

-Știu, m-am documentat. Majoritatea acceptau numai nobili și impuneau o conduită onorabilă și curajoasă.

Phillip își amintea de multe din discuțiile lor, avute încă din adolescență, pe diverse teme. Vorbind despre simbolism, tatăl său i-a spus pe când erau amândoi în biroul acestuia: "-Lucrurile, ca și cuvintele, de multe ori nu sunt ceea ce par a fi... – Cum nu sunt? a întrebat el surprins. Uite, scaunul este scaun, masa este masă, stiloul este stilou. -Ai dreptate. Dar ce semnifică un scaun? I-a întrebat Armand. Și fără să aștepte răspunsul, a continuat: -Scaunul este obiectul pe care stăm comod. Dar scaunul, prin forma lui, are și alte semnificații. Poate fi un simbol al funcției, al poziției sociale. Scaunul unui director este mai mare, mai impozant, de regulă așezat pe un pedestal. Tronul regal este un scaun făcut să simbolizeze autoritatea și puterea regelui, care era șeful statului. Forma, stilul și eleganța scaunului, devenit uneori fotoliu, simbolizează poziția socială a celui în casa căruia se află."

Astfel de discuții l-au făcut să înțeleagă mult mai devreme și mai bine decât alții, taine și noțiuni ale gândirii

umane, poate datorită tatălui său și-a format și pasiunea pentru istorie.

Tot în adolescență, când au început lucrările de construcție la noua clădire a cramei, tatăl său l-a luat cu el să urmărească lucrările. Privind muncitorii care trasau fundația cu unghiurile drepte, tatăl său i-a spus: "Vezi, când începi să faci orice lucru în viață, verifică dacă este drept, cinstit și onorabil și așa să-l duci până la capăt, până îl termini".

Când au lucrat la fundație, i-a explicat că pentru a fi durabilă, rezistentă și a-și menține verticalitatea, construcția trebuie să aibă fundație puternică. Pregătirea omului, pentru a avea o viață durabilă, dreaptă, onorabilă, pentru a deveni un real profesionist în meseria ce și-o alege, începe din copilărie, învățând mereu, asimilând cunoștințe, dezvoltând personalitatea prin cultură și învățatură.

Niciodată părinții nu le-au impus, lui sau Evelynei, să facă ceva, dar întotdeauna i-au ghidat și sfătuit, lăsându-le libertatea de a decide singuri. El și Evelyne se sfătuiă asupra unor lucruri și întotdeauna se întrebau: "cum ar face papa sau mama?".

Armand îl privea pe Phillip, parcă ghicind la ce se gândește acesta. Iar când Phillip și-a întors privirea către el, pentru a-l readuce la realitatea zilei, Armand l-a întrebat:

-Facem mâine dimineață o partidă de golf? Vin Monsieur Lambert Becroix și Monsieur Marc Bossuet, cred că-ți face plăcere să joci cu ei.

-Chiar voiam să-ți propun un golf pentru mâine, dar nu știam ce program ai. Iar cu cei doi, desigur, îmi face plăcere să joc, doar știi acest lucru. Sunt membrii asociației noastre.

-*Draga mea*, i s-a adresat Armand Sophiei, noi avem program pentru mâine dimineață, așa că tu și fetele veți fi singure.

-Și noi ne-am făcut program, urma să văd ce faceți voi doi. Mergem afară, pe terasă?

-Mergem, afară este chiar plăcut la ora aceasta. Brice, mergem afară !

Acesta, lătrând vesel, îi aștepta în dreptul ușii, nerăbdător.